

Jody Hedlund

Zoeken naar Daisy

Roman

Vertaald door Heleen Wubs

Voorhoeve

Januari 1883
Midden-Michigan

Het was tijd. De dronken houthakkers waren eindelijk stil.

Lily Young tuurde door het schemerdonker van de vroege ochtend naar het balkon dat over de volle breedte van het hotel liep. Het was hoger dan ze had gedacht. Goed dat ze een touw had meegenomen.

Ze bewoog haar verstijfde vingers in haar wanten heen en weer en keek naar de heldere lucht boven haar. De laatste sterren verdwenen langzaam. Het houthakkersstadje zou bij het eerste spootje licht ontwaken. En al gauw zouden de bossen galmen van het hakken en zagen van de houthakkers, die elke minuut daglicht voor hun zware werk moesten benutten.

En dat betekende nu of nooit, als ze wilde dat haar reddingspoging zou slagen.

Maar waar was Edith?

Lily deed een stap bij het hotel vandaan en speurde de ramen op de bovenverdieping af. Gisteren nog had ze het jonge meisje in de ogen gekeken, de tranen en de gepijnigde blik in haar ogen gezien, en het ontsnappingsplan met haar doorgenomen.

Was het meisje zo snel van gedachten veranderd?

Een raam ging schurend open. Bij elke stokkende centimeter omhoog raspte het houten kozijn als een stervende man die naar adem snakt. Een blote voet kwam door de opening tevoorschijn, gevolgd door een slank bloot been.

Lily blies een pufje adem in de lucht dat veranderde in een wit wolkje. ‘Heel goed,’ fluisterde ze. Weer een leven gered uit deze hellekolk. Ja, het was er maar één. En het was niet haar zus.

Maar het was een leven dat gered moest worden. Hoe zou ze kunnen toekijken en niets doen – terwijl haar eigen zus op een andere plek eenzelfde lot onderging?

Het meisje klom uit het raam. Ze deed een stap naar voren, bleef toen staan en sloeg haar armen om zich heen. Het meisje, slechts gekleed in haar ondergoed, beefde als een twijgje in een winterstorm.

‘Edith. Hier,’ riep Lily zacht. ‘Ik ben hier.’

Het meisje liep op haar tenen naar de rand van het balkon en boog zich voorover, haar ogen wijd opengesperd van angst.

‘Niets aan de hand. Iedereen slaapt nog.’ Lily wikkelde het touw af. ‘Bind dit vast aan de balustrade.’

Ze gooide het touw naar het meisje.

Met trillende handen draaide Edith het touw om een stijl van de balustrade, terwijl ze voortdurend over haar schouder naar het open raam keek.

‘Het komt allemaal goed,’ fluisterde Lily. ‘Concentreer je.’

Het meisje wist zich over de balustrade te hijsen. Met aarzelende bewegingen kronkelde ze langs het touw omlaag, tot ze Lily’s uitgestrekte armen bereikte, die haar het laatste stuk naar beneden ondersteunden.

Toen de voeten van het meisje eindelijk de hard geworden sneeuw raakten, pakte Lily snel de jutezak die ze in de sneeuw had gelegd en zocht erin naar de spullen die ze voor Edith had meegenomen. ‘Snel. Trek deze aan.’ Ze gaf Edith haar enige paar overschoenen en legde een deken om de schouders van het meisje.

‘Die ellendige mannen ook, die denken dat vrouwen niets meer dan vee zijn,’ mopperde Lily. De eigenaar van de taveerne

had de jassen en schoenen van de meisjes in beslag genomen om te voorkomen dat ze zouden weglopen. Niet alle prostituees wilden uit hun verloederde leven stappen. Maar zo gauw ze Edith had gezien, wist ze dat het meisje er ellendig aan toe was, even ellendig als haar zus er nu aan toe zou zijn.

Lily sloeg haar arm om Edith heen. Kon ze Daisy maar vinden...

De afgelopen weken had ze in het enige hotel in Farwell gelogeed waar geen alcohol werd geschonken, en uit alle macht tussen het uitschot naar haar zus gezocht. Nadat ze navraag had gedaan bij een paar prostituees, zoals Edith, wist ze zeker dat Daisy niet in Farwell was geweest.

Geen enkele houthakker met wie ze had gesproken, had iemand gezien die beantwoordde aan de beschrijving van haar zus. En ze had met een heleboel houthakkers gekletst in de afgelopen maand, tijdens het fotograferen in de houthakkerskampen.

Het geknars van slee-ijzers over de met ijs bedekte weg en het gerinkel van paardentuigen deden Lily's hart een slag overslaan. Zwijgend ging ze aan de zijkant van het hotel staan en trok Edith vlak naast zich. Ze legde haar hand waarschuwend tegen haar lippen.

'Als Big Joe me vindt, geeft hij me een pak slaag.' De stem van het meisje beefde.

'Blijf dicht bij me,' fluisterde Lily, 'ik zorg ervoor dat je niets zal overkomen.'

De paardenslee reed met een slakkengang over de brede hoofdstraat van het slapende houthakkersstadje. In het schemerige ochtendlicht ontwaarde Lily de gekromde rug van de bestuurder. Ze liet haar ingehouden adem ontsnappen en gaf Edith een kneepje. 'Het is in orde. Het is Oren.'

Lily deed een paar stappen bij het hotel vandaan en zwaaide naar de naderende paardenslee.

De slee kwam glijdend tot stilstand en de camera-apparaatuur, hoog opgestapeld op de bevoorradingslee die achter de paardenslee was vastgemaakt, rammelde. Oren trok, onder zijn zwarte bolhoed, zijn borstelige wenkbrauwen samen tot een donkere v. Hij schudde zijn hoofd en mompelde: 'Waar ben je, voor de drommel, mee bezig?'

'Edith heeft een lift nodig, de stad uit,' zei Lily. 'En omdat wij toch weggaan, dacht ik dat we haar een handje konden helpen.'

'Meisje, jij wordt mijn dood nog eens.'

Ze wist dat Oren verwees naar de redding van vorige maand in de buurt van Averill, die uitgelopen was op een achtervolging en gewerschoten. 'Nou,' ze klopte op zijn arm, 'als je heel stil bent, kunnen we de stad uit zijn voor iemand ons hoort.'

Oren mompelde weer wat. Gelukkig dempte zijn walrus-snor het meeste van wat hij zei.

Lily hielp Edith in de paardenslee en drapeerde een dikke deken van buffelhuid om haar heen. Ze veegde het verwarde haar van het meisje uit haar gezicht. De dikke lokken hadden een grondige was- en borstelbeurt nodig.

'Het komt nu allemaal in orde.' Ze wierp het meisje een glimlach en een geruststellende blik toe, zoals ze ook altijd bij haar zus had gedaan op de vele donkere en eenzame avonden, wanneer ze alleen met zijn tweeën waren geweest, en zij de enige was die de knopen uit Daisy's haar kon kammen, haar dicht tegen zich aan kon houden en de tranen van haar wangen kon vegen. Ze was zowel vader als moeder geweest zo lang ze zich kon herinneren.

Ze voelde een pijnlijke steek in haar hart. Wie veegde nu Daisy's tranen af?

Een vlaag koude lucht glipte langs Lily's kraag en gleed over haar rug. Ze huiverde en trok haar jas dicht om zich heen. Maar de kille tentakels van haar schuldgevoel lieten haar niet meer los.

Hoe had ze het kunnen laten gebeuren? Het was altijd haar taak geweest haar zusje te beschermen en ervoor te zorgen dat ze veilig en gelukkig was. Hoe kon ze zo vreselijk tekortgeschoten zijn?

Lily klom in de open slee en trok de deken op tot onder Ediths bibberende kin. Ze ving de blik van het meisje. 'Het is nu allemaal voorbij.'

Het meisje knikte, maar haar ogen gingen naar het geopende raam van het hotel, waar een punt van een haveloos gordijn doorheen waaide, als een vinger die haar wenkte om terug te komen.

'Tegen de tijd dat de koksmaat op de hoorn blaast voor het middagmaal,' zei Lily zacht, 'zit jij hoog en droog in je nieuwe thuis.'

Thuis.

Het verdriet kneep Lily's keel dicht.

Als iemand haar en Daisy lang geleden had gered... als zij en Daisy een echt thuis hadden gehad... en een echte familie... dan had Daisy niet hoeven wegvluchten.

Lily boog haar hoofd om de onverhoedse tranen te verbergen, die door de bitterkoude januarilucht snel afkoelden.

Het geluid van een dichtslaande deur echode door de straat en snel wurmde ze zich op het plekje in de slee dat over was.

'We kunnen maar beter gaan.' Ze keek recht voor zich uit.

Oren gromde. 'Nu ik hier toch als een augurk in een potje zit, heb ik deze niet meer nodig.' Voordat Lily bezwaar kon maken, schoof hij zijn buffeldecken aan de kant en gooide hem naar haar toe.

Ze ving de zware bontvacht en een zoete tabaksgeur omhulde haar. Natuurlijk rookte Oren zijn van maïskolf gemaakte pijp niet op zo'n onmenselijk vroeg tijdstip, maar als de zon eenmaal boven de toppen van de dennen uitkwam, waren hij en zijn pijp onafscheidelijk.

‘Je zult de deken snel genoeg nodig hebben.’ Lily duwde de deken Orens kant weer op. Dat zij Edith haar deken had gegeven, betekende niet dat zij Oren kou zou laten lijden.

Oren negeerde haar uitgestrekte arm en pakte de teugels. ‘Ik heb meer spek dan een beer in winterslaap.’

‘Ik heb dit gedaan en ik zal de verantwoordelijkheid dragen.’ Ze hield haar arm uitgestrekt.

Hij gaf een ruk aan de teugels en de slee kwam slingerend in beweging. ‘Als iemand vanmorgen warmte nodig heeft, zijn jullie bonenstaken het wel. Vooral nu ik een omweg moet maken om je nieuwe vriendin bij Molly May af te zetten.’

Lily leunde achterover en trok de deken over haar schoot. En glimlach speelde om haar lippen. Hoewel hij mopperde, zoals gewoonlijk, wist ze dat hij zou helpen. Dat deed hij altijd.

Oren ving haar blik boven Ediths hoofd. Zijn ogen blonken van bewondering. En van nog iets anders, iets milds. Hij zou het waarschijnlijk nooit hardop zeggen, maar Lily wist dat hij haar verdriet begreep en alles zou doen wat in zijn macht lag om haar te helpen.

‘Dank je,’ zei ze geluidloos.

‘O, bedank me maar niet,’ mompelde hij. ‘Ik zal zorgen dat je je op de volgende plek in het zweet werkt om dit oponthoud goed te maken.’

‘Ik werk altijd hard. Dat weet je best. Trouwens, als ik er niet was om die houthakkers voor de camera te slepen, zou je niet half zoveel klanten hebben.’

Hij snoof alleen maar.

Ditmaal glimlachte ze breeduit. Ze mocht dan geen echte familie hebben, ze had wel een goede vriend. En daar dankte ze God voor.

Ze dankte God ook dat Hij haar had geholpen nog een arm meisje te redden. Als het Zijn missie was om verloren zondaars

te redden toen Hij op aarde was, dan kon zij zich er niet met een jantje-van-leiden vanaf maken. Bovendien hield het redden van Edith de hoop levend dat ze op een dag ook haar zus zou vinden.

Ze zou alles op alles zetten om haar zus te redden, ook al zou ze dat met de dood moeten bekopen.

Lily stapte het houten trapje naar het hotel op en las de vette hoofdletters die boven de deur waren geschilderd: *Northern Hotel Est. 1881*. Van de vier hotels in Harrison was het Northern het enige waar geen alcohol werd geschonken. Ze hoopte dat er kamers vrij waren.

Ze wilde beslist niet logeren in een gelegenheid die niet ‘drooggelegd’ was. Ze zou nog liever een tent opzetten in het bos dan het drinken en slempen te steunen dat in te veel van de hotels in houthakkersstadjes plaatsvond. Ook al betekende het dat ze dood zou vriezen of oog in oog zou staan met een roedel wolven.

Op dit moment wilde ze niets liever dan ontsnappen aan de temperatuur die onder het vriespunt lag. Na Edith te hebben achtergelaten in Midland, in de bekwame handen van Molly May met haar tehuis voor jonge meisjes, hadden ze het grootste deel van de dag gereisd en Lily was stijver en kouder dan een van de lange ijspegels die aan de schuin aflopende dakranden boven haar hoofd hingen.

Vastberaden rechtte ze haar schouders en duwde de deur open. De warmte kwam haar tegemoet, samen met de door-dringende geur van brandend hout en overgare bonen.

Een windvlaag waaide de ruimte in voor ze de deur, met enige moeite, kon dichtduwen. Met een snelle beweging zette ze haar hoed af en gebruikte haar tanden om haar wanten, die

een sneeuwkorstje hadden, van haar verstijfde vingers te trekken. Ze stopte de wanten in haar jaszak en merkte toen pas dat het stil was geworden in de ruimte.

Er hingen een paar petroleumlampen aan het plafond, die een rokerig, gedempt licht wierpen over twee lange tafels waar voor de helft grote, stevig gebouwde mannen aanzaten. De vork die ze in hun hand hielden zweefde boven hun tinnen bord waar de bonen, gebakken aardappelen en spek hoog opgestapeld waren. Een tiental paar ogen staarde haar aan.

Ze knikte. ‘Goienavond.’ Toen vond haar blik wat ze zocht: de eigenaar – of misschien zijn vrouw – die door de keukendeur kwam met een dampende pot koffie in elke hand.

‘Zo, zo, zo. Wat hebben we hier?’ De struise vrouw bleef onverhoeds staan. Haar gezicht was rood als rauw rundvlees, waarschijnlijk verhit door het zespirits keukenfornuis dat Lily in de keuken ontwaarde.

‘Goienavond,’ zei Lily, ditmaal tegen de vrouw.

Afgaand op de manier waarop iedereen naar haar keek, had ze de indruk kunnen krijgen dat ze de eerste jonge vrouw was die ze ooit hadden gezien. Het punt was dat er te veel vrouwen zoals Edith waren in de houthakkersstadjes. Lily wist dat ze een uitzondering was, zuiver en alleen omdat ze niet in haar ondergoed op de tafel danste.

‘Ik wil graag weten of u kamers vrij hebt.’

‘Maak je geen zorgen,’ zei een van de mannen. ‘Als er geen kamers meer zijn, maak ik wel een plekje vrij in die van mij.’

Bulderend gelach klonk van de tafels, maar Lily nam niet de moeite de onbehouwen opmerking te beantwoorden. Door het leven in de houthakkerssteden de afgelopen maanden, was ze gewend geraakt aan de onaangenaamheden van de mannen.

De forse vrouw liep op haar gemak naar de dichtstbijzijnde tafel en zette de koffiekannen met een klap neer. De donkere vloeistof gutste op het oliedoek dat over de tafel lag en eruit-

zag alsof het niet de eerste keer was dat er iets op werd gemorst. 'Jongens, jullie weten dat meneer Heller en ik een goed christelijk logement hebben. Mijn man en ik willen hier geen kletspraat onder ons dak.'

'Maar als het meisje een bed nodig heeft,' ging de man verder, 'doe ik mijn *christenplicht* door mijn kamer te delen.'

'Jij krijgt haar niet in je kamer,' gromde een andere man. 'Als iemand dat meisje krijgt, ben ik het.'

'Volgens mij zit je de hele dag al om een gevecht verlegen, is het niet, Jimmy?' De eerste man duwde zijn stoel naar achteren en kwam overeind.

'Jongens, waag het niet de maaltijd te verstieren.' Mevrouw Heller sloeg haar armen over elkaar op haar met vetspetters bedekte schort. 'Dat sta ik niet toe.'

Maar Jimmy ging al staan. Voor Lily een stap kon doen, was hij bij haar en pakte haar vast. Ze was betrokken bij een duel voor ze het goed en wel in de gaten had.

'Laat me los!' eiste ze, maar ze hadden het te druk met schreeuwen om haar te kunnen horen.

Mevrouw Heller liet de koffiekannen in de steek en stormde op de mannen af. Ze haalde een grote houten lepel uit haar diepe schortzak en zwaaide ermee. 'Genoeg, jongens! Hou op met die onzin! Als jullie niet ophouden, ben ik gedwongen jullie een pak slaag te geven met mijn lepel.' Maar ze besteedden ook geen aandacht aan haar.

Heel even verstoorde de paniek Lily's gebruikelijke kalmte. Misschien had ze er verkeerd aan gedaan Orens aarzeling te negeren toen ze erop had aangedrongen dat hij haar meenam op zijn rondreis om foto's te nemen in de houthakkerskampen.

'In deze stadjes loert het gevaar overal,' had hij gemopperd. *'Ze zijn vergeven van ratten en klaplopers. En als de een je niet te grazen neemt, doet de ander het wel.'*

Tot nu toe had ze zowel het ongedierte als de confrontatie

met rouwdouwers weten te vermijden. Maar veel houthakkers hadden Harrison omschreven als ‘het voorportaal van de hel’. Stel dat ze gelijk hadden?

‘Blijf met je handen van de jongedame af.’ Een barse stem klonk boven het geroezemoes uit.

De twee mannen beëindigden hun vechtpartij en er daalde een stilte neer over de eetzaal.

Een breedgeschouderde, gespierde man was gaan staan. Boven een paar donkergroene ogen viel een weerbarstige blonde haarlok over zijn voorhoofd. Op de een of andere manier straalde hij gezag uit.

‘Ik vind dit geen manier om een gast te behandelen,’ zei hij, ‘jullie wel?’

Geen van de mannen zei iets, maar de twee die haar vasthielden, maakten geen aanstalten haar los te laten.

‘Connell heeft gelijk.’ Mevrouw Heller pufte. Haar gezicht was nog een tint roder dan daarvoor – als dat tenminste mogelijk was. ‘Dit hier ziet eruit als een fatsoenlijk, godvrezend meisje. En ook al is ze dat niet...’

‘O, u kunt gerust zijn, dat ben ik wel,’ zei Lily snel, en probeerde zich los te rukken uit de stevige greep van de mannen.

Mevrouw Heller wees met haar lepel naar de twee mannen. ‘Ik heb zin om jullie mama’s een brief te schrijven over jullie domheid. En jullie weten net zo goed als ik dat die arme vrouwen door mijn brief in tranen zullen uitbarsten.’

Een van de mannen liet haar los, maar de andere – Jimmy – lachte kort. Ze zag een zwarte plek waar hij een boventand miste en ernaast een halve, kartelige tand. Zijn vingers knepen hard in haar arm en zijn glimlach was wreed van de wellust die ze zo vaak had gezien.

Ze had zich nooit eerder zorgen gemaakt om de jongens. Oren was er altijd geweest om ze weg te jagen.

Ze wierp een snelle blik op de deur. Hij stond waarschijnlijk-

lijk nog aan de overkant van de straat met een paar plaatselijke ondernemers te kletsen over de houthakkerskampen in de omgeving. Misschien had ze niet zo veel haast moeten hebben om naar binnen te gaan en warm te worden. Oren waar schuwde altijd dat haar ongeduld haar uiteindelijk in de problemen zou brengen.

Hij zou haar binnen afzienbare tijd komen zoeken – daar was ze zeker van. Ze hoopte alleen dat het niet te lang zou duren.

Connell deed een stap naar voren. ‘Laat het meisje zich bezighouden met haar eigen zaken, dan kunnen wij ons met ons eten bezighouden, voor het koud wordt.’

Hij droeg de gangbare korte, duffelse jas – een helderrood met zwart geruite jas die veel houthakkers droegen en die hen goed zichtbaar maakte in de bossen en hen beschermde tegen de vele ongelukken die in de kampen voorkwamen.

Hij had de knopen van de lichte jas losgemaakt en eronder waren bretels en een dik katoenen overhemd zichtbaar. Hij zag er even woest uit als de andere houthakkers die ze had gezien, maar uit de verwachtingsvolle manier waarop de mannen naar hem keken, maakte ze op dat ze respect voor hem hadden.

Afgezien uiteraard van de man die haar arm vasthield.

Lily gaf een harde ruk en probeerde zichzelf los te wrikken.

Maar Jimmy’s pink drong zo diep in haar arm dat hij het bot raakte.

Ze gaf een gil van protest.

Connell deed nog een stap naar voren. ‘Laat haar los, Jimmy. Nu.’ Zijn stem klonk dreigend.

Jimmy trok haar tegen zijn oksel en ze rook de onaangename geur van een dag hard werken. ‘En als ik haar wil houwen, wat ga je d’r aan doen, McCormick?’

‘Je weet dat ik niet van moeilijkheden houd,’ zei Connell. ‘Maar je drijft dit te ver door.’

Lily schudde haar hoofd. Ze had er genoeg van. Ze was niet

het type mens dat op hulp ging staan wachten. Ze vond dat je, als je wilde dat er iets gebeurde, je mouwen moest opstropen en het zelf moest doen.

‘Ik vind het niet prettig als jullie, houthakkers, me aanraken,’ zei ze. ‘Dus blijf vanaf nu met je handen van me af, tenzij ik jullie toestemming geef.’

Met de laatste woorden tilde ze haar voet op en liet de hak van haar schoen op Jimmy’s tenen neerkomen. Ze draaide hard met haar hak heen en weer.

Net als de meeste andere houthakkers had hij, na een dag buiten in de sneeuw, zijn natte laarzen en een paar lagen vochtige wollen sokken uitgedaan om ze ’s nachts te laten drogen zodat hij ze de volgende dag weer kon aantrekken.

Jimmy vloekte, maar voor hij zich kon verroeren, liet ze haar schoen met een knal die een geweerschot naar de kroon stak op zijn andere voet neerkomen.

Ditmaal brulde hij. En met een woedende verwensing gaf hij haar een harde duw, zodat ze naar voren vloog.

Ze zwaaide met haar armen in een vergeefse poging zichzelf overeind te houden en merkte dat ze tegen Connell McCormick aanviel.

Zijn armen omsloten haar, maar de vaart van haar lichaam bracht hem uit balans. Hij struikelde naar achteren. ‘Ho! Blijf staan!’

Haar rok en benen raakten in de knoop met zijn benen en ze hielden achterover in de richting van de rijen vieze, vochtige sokken die voor de haard hingen. Ze raakten verstrikt in de geïmproviseerde waslijnen die, heel even, hun val braken. Maar door hun gewicht schoten de spijkers los waarmee de lijnen aan de balken waren vastgemaakt.

Terwijl ze viel, kronkelde en draaide Lily tussen de waslijnen, maar merkte toen dat ze door haar gewoel steeds dichterbij Connell werd aangedrukt.

Connell viel op een stoel vlak bij de haard. Te midden van de wirwar van ledematen en touwen kon ze niet voorkomen dat ze op zijn schoot belandde.

Met een bons viel ze tegen hem aan.

Een paar sokken hingen over zijn hoofd en bedekten zijn gezicht. Ook haar gezicht en schouders waren bedekt met vuile sokken. De vreselijke stank van oud zweet hing om haar heen. Een ogenblik was ze zich alleen bewust van het feit dat de geur haar bijna deed kokhalzen.

Ze probeerde haar hand op te tillen om de sok die over haar oog hing weg te vegen, maar merkte dat haar armen langs haar lichaam waren geklemd. Ze hield haar hoofd schuin en blies vanaf de zijkant naar de vuile, vergeelde stof. Maar de sok bleef waar hij was.

Ze schudde haar hoofd – ditmaal iets doelgerichter. Maar het walgelijke voorwerp bleef liggen.

Door de pruik van sokken heen die Connells hoofd bedekte, zag ze dat hij met één oog naar haar gluurde en haar capriolen gadesloeg. Er speelde een glimlachje rond zijn mondhoeken.

Ze kon zich er wel een voorstelling van maken hoe ze eruitzag. Hij zag er in ieder geval komisch uit.

Hij boog zijn hoofd en blies naar een van de sokken, en ze kon een glimlach niet onderdrukken. Moest je nu eens zien hoe ze hier zaten: hulpeloos bedolven onder vuile sokken die ze met niets dan hun adem probeerden weg te werken.

‘Welkom in Harrison,’ zei hij, met een grijs op zijn gezicht.

‘Jij weet hoe je ervoor moet zorgen dat een meisje zich thuis voelt.’ Er borrelde een lach in haar op.

Maar toen hij rechtop ging zitten in de stoel, werd ze zich er ineens van bewust dat ze op zijn schoot zat en dat de andere mannen in de zaal joelden en schreeuwden vanwege de ongepaste toestand waarin ze was terechtgekomen.

Haastig probeerde ze weg te komen.

Maar door de touwen zaten ze aan elkaar vast en haar inspanningen zorgden er alleen maar voor dat ze opnieuw tegen hem aanviel.

Gewoonlijk bloosde ze niet snel, maar de toenemende onfatsoenlijkheid van de situatie waarin ze verkeerde was voldoende om alle humor te verdrijven en een kuise vrouw als zij te laten kronkelen van schaamte.

‘Ik zou je hulp op prijs stellen,’ zei ze, worstelend om haar armen los te maken uit het touw. ‘Of maken jullie, lomperiken, er een sport van vrouwen ruw te behandelen?’

‘*Jullie lomperiken?*’ Zijn grijns werd breder. ‘Suggereer je dat ik een *lomperik* ben?’

‘Wat voor de drommel is hier aan de hand?’

Ze schrok op door het gebulder van Oren en de klap waarmee de deur werd dichtgeslagen.

De zaal werd stil genoeg om het klikklakken te horen van de trekkerbeugel van het geweer, die Oren omlaag trok. Ze keek over haar schouder naar de oude man, naar zijn woeste, samengetrokken wenkbrauwen en de felle woede in zijn ogen toen hij haar hachelijke situatie in zich opnam.

Opluchting verkoelde haar verhitte gezicht. Ze was veilig – niet dat ze zich erg veel zorgen had gemaakt. Maar ze was blij dat Oren aan haar kant stond.

Zijn zware laarzen bonsden op de vloer tot hij zich over haar heen boog. Met een grom duwde hij de loop van zijn geweer tegen Connells slaap. ‘Je bent er geweest.’

2

Het staal duwde hard en koud tegen Connells hoofd. Hij had genoeg gevaarlijke situaties meegemaakt, maar dit was de eerste keer dat iemand dreigde hem overhoop te schieten.

Met het zestig centimeter lange geweer met achtkantige loop konden vijftien patronen achter elkaar worden afgevuurd. Maar op deze afstand was er slechts een schot nodig om hem naar de andere wereld te helpen.

‘Niemand steekt een vinger uit naar Lily,’ de man prikte de punt van het geweer tegen Connells slaap, drukte het tegen de kloppende ader, ‘en vertelt het na.’

Toen pakte de oude man het touw en probeerde het te ontwarren. Hij gromde en draaide aan het touw tot hij het kon lostrekken. Hij trok de vrouw overeind. Ondertussen haalde hij noch zijn winchestergeweer noch zijn moordlustige blik van Connells hoofd.

In het gewoel vielen de vuile sokken eindelijk van zijn gezicht en kon hij een blik op de vrouw werpen.

Ze trok haar rok recht en streek de plooien uit het gebloemde katoen, maar hij had al een glimp opgevangen van haar lange gebreide kousen, die, vreemd genoeg, heldergeel, oranje, groen en paars gestreept waren.

‘Nou, Oren, het is niet nodig dat je hem vermoordt.’ Ze klopte de man op zijn arm. ‘Tenminste, vanavond niet.’

De man mopperde wat onder zijn grote snor die over zijn bovenlip hing, maar bewoog het geweer niet.

‘Mee eens,’ zei Connell. ‘Trouwens, ik denk niet dat het *ooit* nodig is mij te vermoorden.’

‘Ik beslis wie ik vermoord en wanneer.’ Oren prikte weer met het geweer en zijn vinger om de trekker bewoog. ‘En op dit moment heb ik zin om iemand koud te maken.’

Connells mond werd droog. Dit was het dus. Hij ging dood.

Hij had al berekend hoeveel tijd hij in de bossen had doorgebracht en zichzelf een kans van 25 procent gegeven om te sterven door een ongeluk dat met houthakken te maken had: verpletterd worden door een vallende boom of begraven worden onder rollende boomstammen. Maar een vechtpartij in de eetzaal? Dat was nooit in zijn berekeningen voorgekomen.

Het punt was dat hij niet klaar was om te sterven. Nog niet. Het was de drukste tijd van het seizoen. Er lag veel werk op hem te wachten.

‘Ik deed niets onfatsoenlijks,’ zei hij. ‘Sterker nog, ik probeerde haar te helpen...’

‘En ik neem aan dat je haar daarom vasthield als een goudzoeker die een klompje goud in handen heeft.’

‘Dat is niet waar. Ze viel tegen me aan en samen tuimelden we tegen de sokken. Meer niet.’ Zijn blik schoot naar Vera Heller, die nog steeds bewapend was met haar veertig centimeter lange lepel. ‘Ja, toch, mevrouw Heller?’

De vrouw knikte. ‘Connell McCormick is een van mijn beste kostgangers en een van de aardigste jongens in deze stad. Als je iemand wilt neerschieten, neem dan Jimmy Neil daar. Die jongen is een stuk verdriet.’

Jimmy was achteruit naar de trap gelopen en bij Vera’s woorden draaide hij zich snel om en nam de trap met twee treden tegelijk. Hij verdween, zoals hij meestal deed wanneer het moment kwam dat hij de verantwoordelijkheid moest nemen voor zijn daden.

Orens vinger streek over de trekker.

Connell slikte moeizaam. Zou hij zijn mes proberen te pakken? Het stugge leer van de schede drukte onder zijn overhemd tegen zijn ribben, zo dichtbij, maar toch zo ver weg.

‘Volgens mij heeft hij zijn lesje wel geleerd, Oren.’ De jongedame duwde het geweer bij Connells gezicht vandaan. ‘Ik denk niet dat hij me nog eens ruw zal behandelen.’

Toen ze hem aankeek met een blik van ‘net goed’ en haar kin in de lucht stak, raakte ze aan zijn eergevoel. Zijn moeder had ervoor gezorgd dat hij wist hoe hij een meisje moest behandelen, maar dit was duidelijk geen gewoon meisje.

‘Als er iemand is die een ander ruw heeft behandeld, bent u het wel.’ Connell wreef over de pijnlijke plek op zijn hoofd. ‘Ik heb u niet gevraagd op mijn schoot te komen zitten.’

Haar ogen, bruin als de bomen in het bos en rijk geschaard als de nerven van een walnoot, werden groot. De kleur paste bij de krullen die losgeraakt waren en onder haar gebreide hoed vandaan kwamen.

Oren deed een stap naar achteren, stak het geweer onder zijn arm en zette zijn bolhoed recht.

Het meisje deed haar mond open om iets te zeggen, maar sloot hem direct weer, kennelijk stond ze met de mond vol tanden.

Connell voelde een vleugje voldoening. Na de manier waarop de oude man hem had vernederd, deed het hem goed te zien dat ze in verlegenheid was gebracht.

Maar dat duurde niet lang.

Zijn moeders opvoeding was zo in hem verankerd dat hij geen wrok bleef koesteren tegenover het meisje. Hij duwde zich omhoog uit de stoel en rechtte zijn pijnlijke rug.

‘Goed,’ zei hij, terwijl hij de laatste vuile sok van zijn schouder plukte. ‘Kunnen we opnieuw beginnen? Ik ben Connell McCormick.’

Ze aarzelde en hief toen haar hoofd naar hem op. 'En ik ben mejuffrouw Young.'

'Ik hoop dat u me kunt vergeven dat ik u enig... ongerief heb bezorgd.'

Verbazing trok over haar verfijnde gezicht. Ze deed hem denken aan een hinde. 'Goed dan. Hoe kan ik weigeren u te vergeven, na zo'n beleefde verontschuldiging?'

Hij glimlachte naar haar en wachtte. Het zou beleefd zijn als zij op haar beurt verontschuldiging aanbood en hem misschien zelfs bedankte omdat hij had geprobeerd haar te behoeden voor Jimmy Neil.

Maar ze glimlachte slechts, een glimlach die haar prachtige lippen deed krullen, maar haar ogen niet bereikte.

Ze deed een stap naar achteren en stak haar hand in haar jaszak.

'Denk erom dat je nooit meer een vinger naar Lily uitsteekt, al is het maar het topje van je pink,' zei Oren, die het fatsoen had Connell in de ogen te kijken en hem een knikje te geven. Als de oude man niet zo krom was, zou hij een centimeter of zeven, misschien wel tien, langer zijn. Oren was nors, maar Connell waardeerde het dat hij de jonge vrouw zo vurig had beschermd.

Alsof Oren de andere mannen in de zaal nog niet voldoende had afgeschrikt, draaide hij zich plotseling om en zwaaide de loop van zijn geweer voor de grote ogen van de mannen heen en weer. 'En als een van jullie, houthakkers, er ook maar aan denkt Lily aan te raken, zie ik dat in je ogen en kom ik je achterna. Ik maak gatenkaas van je en voer je aan de wolven.'

Lily klopte de man op de arm en lachte, een aangename lach vol genegenheid. 'Ik zou niet weten wat ik zonder jou moest beginnen.'

Oren mompelde wat onder zijn snor. Zijn blik dwaalde hongerig over de tafel en de borden onaangeroerd eten.